

Sygn. akt XVI GC 1164/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m.st. W. w W.

Sąd Gospodarczy XVI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Urszula Dąbrowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M. L. kwotę 7 081,42 (siedem tysięcy osiemdziesiąt jeden, 42/100) złotych z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 28 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M. L. kwotę (...),00 (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem, 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 200,00 (jeden tysiąc dwieście, 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 1164/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 października 2013 roku powód M. L., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), zażądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (dalej: Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o.) z siedzibą w S. (obecnie: w W.) kwoty 7.081,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Podstawę powództwa stanowiło żądanie zapłaty wynagrodzenia z tytułu wykonanej przez powoda wymiany parkietu dębowego w pomieszczeniu nr (...) w bloku (...) budynku przy ul. (...) w W.. Powód podał, że należność dochodzona pozwem wynikała z umowy zawartej w dniu 4 lutego 2013 roku oraz wystawionej przezeń faktury VAT nr (...). Pomimo wezwań do zapłaty pozwana spółka nie uregulowała dochodzonej należności. W treści uzasadnienia pozwu powód wskazał nadto, że od dochodzonej kwoty należności głównej domaga się odsetek liczonych od dnia 9 sierpnia 2013 roku (pozew, k. 2-5).

W piśmie z dnia 9 grudnia 2013 roku powód sprecyzował żądanie pozwu, podając, że odsetki od kwoty należności głównej liczone winny być od dnia 21 czerwca 2013 roku (pismo procesowe, k. 26).

W dniu 18 grudnia 2013 roku Referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym w P. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt V GNC 2581/13, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu sprecyzowanym pismem z dnia 9 grudnia 2013 roku (nakaz zapłaty, k. 28).

Na skutek sprzeciwu pozwanego z dnia 14 lutego 2014 roku nakaz zapłaty utracił moc. Strona pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, podnosząc przy tym zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w P., zarzut obniżenia wysokości wynagrodzenia umownego powoda o kwotę 3.619,58 zł tytułem kosztu zakupionego przez pozwanego materiału, który miał być zgodnie z umową dostarczony przez powoda, jak również zarzut potrącenia kwoty 1.000 zł tytułem kary umownej z roszczeniem powoda o wynagrodzenie (sprzeciw, k. 32-35).

Postanowieniem z dnia 6 marca 2014 roku Sąd Rejonowy w P. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla miasta stołecznego W. w W. (postanowienie, k. 46-47).

W piśmie procesowym z dnia 20 sierpnia 2014 roku powód zmodyfikował żądanie pozwu w zakresie odsetek, żądając ich zasądzenia od dnia 13 czerwca 2013 roku (pismo procesowe, k. 72).

Na rozprawie w dniu 22 maja 2015 roku, poprzedzającej wydanie wyroku, powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. W imieniu pozwanego nikt się nie stawił, mimo prawidłowego doręczenia zawiadomienia (protokół rozprawy, k. 95-98).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lutego 2013 roku M. L., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) oraz Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. zawarli pisemną umowę, na mocy której M. L. zobowiązał się do wymiany istniejącego parkietu w pomieszczeniu (...) w bloku (...) w budynku przy ul. (...) w W. na parkiet dębowy I gatunku grubości 22 mm, we wzorze, wymiarze i kolorze deszczulek zbliżonym do istniejącego. Prace te miały polegać – w odpowiedniej kolejności – na: wyniesieniu mebli i osprzętu z pomieszczenia (...) wraz z foliowaniem okien, ścian, grzejników itp., zabezpieczeniu przylegających pomieszczeń przed zabrudzeniem i zakurzeniem; demontażu istniejącego parkietu z listwami wraz z usunięciem warstw klejowych i nierówności; przygotowaniu podłoża poprzez ewentualne frezowanie, uzupełnienie i wzmocnienie np. matami istniejącej posadzki, wylaniu mas samopoziomujących; montażu nowego parkietu dębowego gatunku I grubości 22 mm z listwami przypodłogowymi; cyklinowaniu i dwukrotnym lakierowaniu parkietu z listwami lakierem BONA; ponownym wniesieniu mebli z posprzątaniami pomieszczeń (ust. 1.1). Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. zobowiązało się do zapłaty za wykonane prace wynagrodzenia uzgodnionego ryczałtowo na kwotę 9.700 zł netto plus obowiązujący podatek VAT. Tak ustalone wynagrodzenie obejmowało wykonanie, dostawę oraz kompletny montaż parkietu. Strony ustaliły przy tym, że kwota 9.700 zł netto stanowić ma całkowitą zapłatę za kompletne wykonanie przedmiotu „zlecenia” z materiałów M. L. (ust. 2). Termin wykonania prac został określony na okres od 8 lutego 2013 roku do 15 lutego 2013 roku, tj. 7 dni (ust. 3). Strony postanowiły nadto, iż podstawą wystawienia faktury ma być bezusterkowy protokół odbioru końcowego robót podpisany przez osobę upoważnioną z ramienia Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o., zaś należności za wykonany zakres prac mają zostać uregulowane przelewem w terminie 14 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury VAT wraz z załączonym protokołem odbioru przedmiotu „zlecenia” (ust. 5).

Dowód: okoliczności bezsporne, umowa, k. 13-15

M. L. wraz ze swoimi pracownikami przystąpił do wykonania prac w dniu 8 lutego 2013 roku.

Dowód: protokół odbioru robót, k. 12

Po demontażu istniejącego parkietu okazało się, że znajdujące się pod nim podłoże jest połamane i popękane. Spowodowało to konieczność wylania nowej szlichty, tj. kilkucentymetrowej warstwy cementu przed położeniem nowego parkietu; bez dokonania tej czynności położenie nowego parkietu nie byłoby możliwe. Jako, że konieczność wykonania wylewki nie została przewidziana w pisemnej umowie z dnia 4 lutego 2013 roku, M. L. skontaktował się

telefonicznie z przedstawicielem Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. – P. D., informując go o konieczności wykonania dodatkowych prac. Strony uzgodniły, że M. L. wykona wylewkę przed położeniem nowego parkietu, zaś materiał dla wykonania dodatkowej czynności zakupi z własnych środków i dostarczy wykonawcy Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o.

Dowód: zeznania świadka K. K. (1), k. 91-92, zeznania świadka M. P., k. 93-94, przesłuchanie powoda M. L., k. 96-98

Prace przy wymianie parkietu zakończyły się w dniu 19 lutego 2013 roku.

Dowód: okoliczności bezsporne, protokół odbioru robót, k. 12, przesłuchanie powoda M. L., k. 97

Opóźnienie w stosunku do wskazanego w pisemnej umowie terminu zakończenia prac spowodowane było koniecznością oczekiwania na wyschnięcie cementu przed położeniem nowego parkietu.

Dowód: zeznania świadka K. K. (1), k. 91-92, zeznania świadka M. P., k. 93-94, przesłuchanie powoda M. L., k. 96-98

Prace zostały odebrane przez przedstawiciela Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. – M. C. – w dniu 21 lutego 2013 roku.

Dowód: przesłuchanie powoda M. L., k. 97

W toku prowadzonych następnie z przedstawicielami Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. rozmów, wobec zgłaszanych zastrzeżeń, M. L. zaproponował, że poniesie połowę kosztów związanych z zakupem materiałów wykorzystanych przy wykonaniu wylewki, jak również połowę naliczonej przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. kary umownej. Po odliczeniu stosownych kwot, w piśmie z dnia 24 marca 2013 roku wskazał, że należy mu się kwota 7.728,63 zł netto.

Dowód: pismo z dnia 24 marca 2013 roku, k. 43, przesłuchanie powoda M. L., k. 97

W dniu 13 czerwca 2013 roku M. L. wystawił Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.081,42 zł brutto (5.757,25 zł netto), wskazując 7-dniowy termin zapłaty. Faktura ta została odebrana tego samego dnia przez przedstawiciela Przedsiębiorstwa (...) – P. D..

Dowód: faktura VAT, k. 11, przesłuchanie powoda M. L., k. 87

M. L. następnie wzywał na piśmie – w dniach 10 lipca 2013 roku oraz 9 sierpnia 2013 roku – Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. do zapłaty wskazanej na fakturze kwoty.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 10 lipca 2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 9-10, wezwanie do zapłaty z 9 sierpnia 2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru, k. 6-8, przesłuchanie powoda M. L., k. 97

Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. nie dokonało zapłaty wynagrodzenia za wykonane prace.

Dowód: okoliczności bezsporne, przesłuchanie powoda M. L., k. 97-98

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy, zeznań świadków K. K. (1) oraz M. P., przesłuchania powoda M. L., jak również twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Dokumenty, w zasadzie w większości stanowiły kserokopie dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c., Sąd włączył je do materiału dowodowego traktując w oparciu o przepis art. 308 k.p.c. jako dowód z wizerunku dokumentów odwzorowujących oryginał. Strony nie kwestionowały zgodności pozostałych kserokopii z oryginalnymi dokumentami. Stosownie więc do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za autentyczne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, jak również dowód z przesłuchania powoda, Sąd obdarzył walorem wiarygodności, albowiem osoby te zeznawały w sposób logiczny i spójny, ich zeznania korespondowały ze sobą wzajemnie, a ponadto znajdowały potwierdzenie w zgromadzonych dowodach z dokumentów.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na wskazanym powyżej materiale dowodowym, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów. Zebrany materiał dowodowy jest spójny i w sposób logiczny pozwolił Sądowi na dokonanie ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, roszczenie strony powodowej jawi się jako zasadne w zakresie żądania roszczenia głównego, natomiast co do należności ubocznych podlegało częściowemu oddaleniu o czym orzeczono w pkt II wyroku.

W pierwszej kolejności rozstrzygnąć należało charakter stosunku obligacyjnego łączącego powoda z pozwaną spółką. Przedmiotem umowy zawartej w dniu 4 lutego 2013 roku było z jednej strony zobowiązanie się powoda do wykonania wymiany parkietu dębowego w pomieszczeniu nr (...) w bloku (...) budynku przy ul. (...) w W., z drugiej zaś – zobowiązanie się pozwanej do zapłaty powodowi wynagrodzenia za wykonane prace. Strony nazwały przy tym umowę „umową zlecenia”. Zauważyć jednak należy, że materialna treść przedmiotowej umowy nie korespondowała z istotą umowy zlecenia, którą zgodnie z art. 734 § 1 k.c. stanowi zobowiązanie się przez przyjmującego zlecenie do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Zgodnie z powszechnie przyjętym w doktrynie i judykaturze poglądem, umowa zlecenia stanowi przy tym tzw. umowę starannego działania, co stanowi jedno z kryteriów odróżniających ją od umów rezultatu, takich jak np. umowa o dzieło czy też umowa o roboty budowlane. Do najczęściej akcentowanych w orzecznictwie cech umowy zlecenia, jako rodzącej zobowiązanie starannego działania, odróżniających ją od umowy o dzieło, stanowiącej podstawę powstania zobowiązania rezultatu, należą: brak konieczności osiągnięcia konkretnego i sprawdzalnego rezultatu, co do zasady obowiązek osobistego wykonania umowy, element osobistego zaufania między stronami, fakt, że dołożenie należytej staranności i mimo to nieosiągnięcie zamierzonego skutku nie może stanowić niewykonania zobowiązania, ocena wykonania umowy zlecenia przez pryzmat czynności zmierzających do osiągnięcia celu oraz staranności ich wykonania [K. K.-P., komentarz do art. 734 k.c., teza 9 (w:) A. K. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2014]. Umowa zawarta pomiędzy powodem a pozwanym niewątpliwie była zaś umową rezultatu, jej przedmiotem było bowiem osiągnięcie określonego, zindywidualizowanego rezultatu w postaci materialnej (wykonanie parkietu). W ocenie Sądu umowa ta była umową o wykonanie remontu budynku, do której – zgodnie z odesłaniem z art. 658 k.c. – stosuje się odpowiednio przepisy o umowie o roboty budowlane (tytuł XVI księgi trzeciej k.c.). Ustawa z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r., poz. 1409) w art. 3 pkt 7 definiuje „roboty budowlane” jako budowę, a także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego; poprzez „remont” rozumie zaś – zgodnie z art. 3 pkt 8 – wykonywanie w istniejącym obiekcie budowlanym robót budowlanych polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego, a niestanowiących bieżącej konserwacji, przy czym dopuszcza się stosowanie wyrobów budowlanych innych niż użyto w stanie pierwotnym. Do umów o wykonanie remontu w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego, a więc dotyczących wykonania robót budowlanych, stosuje się przy tym przepisy tytułu XVI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego niezależnie od tego, czy dotyczą one całego obiektu budowlanego, czy jedynie niektórych jego części [wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2008 roku, sygn. II CSK 112/08, LEX nr 447653; wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 7 września 2012 roku, sygn. VI ACa 276/12, LEX nr 1223496]. Tak więc wykonane przez powoda prace polegające na wymianie starego parkietu na nowy jedynie w jednym z pomieszczeń również należy uznać za remont polegający na odtworzeniu stanu pierwotnego części budynku, a co za tym idzie – umowę będącą źródłem zobowiązania powoda do ich wykonania zakwalifikować należy jako umowę o remont części budynku, do której odpowiednie zastosowanie z mocy odesłania z art. 658 k.c. znajdują przepisy o umowie o roboty budowlane.

W sprawie niniejszej bezspornym był fakt zawarcia umowy pisemnej w dniu 4 lutego 2013 roku, jej treść, wykonanie przez powoda robót budowlanych w postaci wymiany parkietu, jak również niedokonanie przez pozwaną spółkę zapłaty wynagrodzenia z tego tytułu. Pozwany nie kwestionował przy tym prawidłowości wykonania zleconych robót, w tym ich zgodności z zasadami sztuki budowlanej. Jakkolwiek pozwany wnosił w niniejszym postępowaniu o oddalenie powództwa w całości, to jednak z podnoszonych przez niego twierdzeń wynikało, że nie kwestionuje on

całości roszczenia powoda, a jedynie jego część. Pozwany podniósł mianowicie, że wynagrodzenie należne powodowi powinno zostać obniżone o kwotę 2.942,75 zł netto (3.619,58 zł brutto) stanowiącą równowartość kosztów zakupu materiałów budowlanych potrzebnych dla dokonania dodatkowych prac, nieprzewidzianych w dniu zawierania umowy pisemnej (tj. wykonania tzw. wylewki), jak również o kwotę 1.000 zł stanowiącą karę umowną naliczoną przez pozwanego z uwagi na czterodniowe opóźnienie powoda w wykonaniu zobowiązania. Co do pozostałej części dochodzonego pozwem roszczenia, pozwany nie uzasadnił w żaden sposób, dlaczego – jego zdaniem – winno podlegać ono oddaleniu.

Przedstawionych powyżej argumentów strony pozwanej nie sposób podzielić. Jakkolwiek podpisana między stronami w dniu 4 lutego 2013 roku umowa w punkcie 2.2 przewidywała, że kwota wynagrodzenia ryczałtowego 9.700 zł netto stanowi całkowitą zapłatę za kompletne wykonanie przedmiotu „zlecenia” z materiałów powoda, a zatem wskazywała, że to powód ponosić ma koszt zakupu potrzebnych do wykonania remontu materiałów, to jednak potrzeba wykonania prac dodatkowych (tzw. wylewki) nie była przewidziana w tej umowie, nie wchodziła w zakres czynności wyszczególnionych w jej pkt 1.1, ale wynikła ona dopiero podczas wykonywania prac, po zdjęciu starego parkietu i ujawnieniu popękanej i połamanej powierzchni. W takiej sytuacji powód skontaktował się telefonicznie z przedstawicielem pozwanej i uzgodnił z nim, że wykona wylewkę, zaś koszty z tym związane poniesie strona pozwana. Okoliczność tę potwierdził zarówno sam powód przesłuchiwany na rozprawie w dniu 22 maja 2015 roku („Uzgodniliśmy, że wylewka, skoro jest dodatkową pracą, to materiał na nią zakupi zamawiający na swój koszt” – k. 96), jak i obydwaj przesłuchani świadkowie – K. K. (1) („Szef, czyli powód, skontaktował się z inspektorem od pozwanego, który ustalił, że pozwany miał zakupić wylewkę i my mieliśmy ją wylać, a na tym ułożyć parkiet. Ustalone było, że będzie to na koszt pozwanego” – k. 91) oraz M. P. („Byłem przy tym, jak powód dzwonił do pozwanego. Z tej rozmowy zrozumiałem, że za zrobienie wylewki zapłaci firma, która zleciła nam robotę. (...) Powód rozmawiał z panią inspektorem, że za zrobienie wylewki zapłaci pozwany” – k. 93). Pozwany nie przedstawił przy tym żadnego przeciwdowodu, który mógłby prowadzić do przyjęcia odmiennych ustaleń faktycznych. W związku z powyższym Sąd, nie znajdując podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych powyżej dowodów osobowych, ustalił na ich podstawie, że strony istotnie uzgodniły, iż koszty wykonania wylewki jako pracy dodatkowej nieprzewidzianej w umowie pisemnej, poniesie pozwany. Ustne porozumienie w tej kwestii było przy tym skuteczne i wywoływało skutki prawne. Jakkolwiek art. 648 § 1 k.c. stanowi, że umowa o roboty budowlane (a konsekwentnie także jej zmiana) powinna być stwierdzona pismem, to jednak przepis ten nie przewiduje sankcji nieważności (tak jak czyni to chociażby art. 647¹ § 4 k.c. w odniesieniu do umów zawieranych przez wykonawcę z podwykonawcami). Oznacza to, że forma ta zastrzeżona jest jedynie ad probationem – dla celów dowodowych, jednakże ograniczeń z tym związanych, o których mowa w art. 74 § 1 i 2 k.c., nie stosuje się do czynności prawnych w stosunkach między przedsiębiorcami (art. 74 § 3 k.c.). Fakt zawarcia umowy o roboty budowlane i jej treści w stosunkach między przedsiębiorcami może być zatem dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, bez żadnych ograniczeń [tak też Sąd Apelacyjny w K. w wyroku z dnia 22 sierpnia 2012 roku, sygn. I ACa 717/12, LEX nr 1236719] – w tym także poprzez zeznania świadków, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W świetle powyższych rozważań przyjąć zatem należało, że strony zgodnie ustaliły, iż koszty zakupu materiałów do wylewki poniesie pozwany, a zatem podniesiony przez pozwanego w toku niniejszego procesu zarzut potrącenia poniesionych przez niego kosztów z tego tytułu z wierzytelnością powoda nie zasługiwał na uwzględnienie.

Także jeśli chodzi o naliczenie przez pozwanego 1.000 złotych tytułem kary umownej oraz złożone w toku niniejszego procesu oświadczenie o potrąceniu jej z wierzytelnością powoda, nie sposób przychylić się do argumentacji powoda. Ust. 7 zawartej między stronami umowy przewidywał, że powód zapłaci karę w wysokości 250 zł za każdy dzień opóźnienia, wyraźnie zastrzegając jednak, że opóźnienie to musi nastąpić z winy powoda. Przeprowadzone postępowanie dowodowe bezsprzecznie wykazało jednak, że czterodniowe opóźnienie z zakończeniem prac spowodowane było nieprzewidzianą w dacie zawarcia umowy koniecznością wykonania prac dodatkowych, tj. wylania kilkucentymetrowej warstwy cementu pod nowy parkiet. Jak zeznawał zarówno powód, jak i przesłuchani w sprawie świadkowie, dla stwierdzenia takiej konieczności niezbędna była ocena stanu podłoża znajdującego się pod starym parkietem, co z kolei nie było możliwe bez ściągnięcia tegoż parkietu. Powód nie mógł zatem przed przystąpieniem do wykonywania prac przewidzieć konieczności wykonania prac dodatkowych w postaci wylewki

(zwłaszcza, że – jak sam zeznał – „rzadko się zdarza, że trzeba robić wylewkę”). Z kolei kontynuowanie prac poprzez rozpoczęcie układania nowego parkietu możliwe było dopiero po wyschnięciu wylewki, w przeciwnym bowiem wypadku – jak zeznawał świadek M. P. – nowo położone klepki nie trzymałyby się podłoża (k. 93). Powód oraz przesłuchani w sprawie świadkowie zgodnie potwierdzili, że termin 7 dni na wykonanie zleconych im prac był realny jedynie przy przyjęciu zakresu prac wskazanego pierwotnie w treści umowy pisemnej, natomiast nie mógł on być zachowany przy uwzględnieniu konieczności wykonania wylewki, wobec konieczności kilkudniowego oczekiwania na jej wyschnięcie. W konsekwencji nie sposób uznać, aby czterodniowe opóźnienie z oddaniem prac nastąpiło z przyczyn zawinionych przez powoda. Było ono spowodowane okolicznościami obiektywnymi – stanem podłoża pod parkietem, na który powód nie miał wpływu. W konsekwencji wobec braku spełnienia przesłanek do naliczenia kary umownej przewidzianych w ust. 7 umowy z dnia 4 lutego 2013 roku, również ten zarzut potrącenia zgłoszony przez stronę pozwaną nie jest zasadny.

Wskazane powyżej okoliczności świadczące o bezzasadności podniesionych przez stronę pozwaną zarzutów mają jednak charakter drugorzędny. Strona pozwana, zgłaszając zarzut potrącenia z wierzitelnością powoda swoich wierzitelności z tytułu zwrotu kosztów zakupu materiałów do wykonania wylewki, jak również kary umownej, nie dostrzegła bowiem, że powód dokonał już postulowanego przez pozwaną obniżenia dochodzonej należności. Już w treści faktury VAT wystawionej w dniu 13 czerwca 2013 roku (k. 11) powód wskazał, że dochodzi zapłaty kwoty 7.081,42 zł brutto (5.757,25 zł netto) – zasądzenia takiej też kwoty domagał się on w niniejszym procesie. Oznacza to, że powód należne mu zgodnie z ust. 2.1 umowy wynagrodzenie w wysokości 9.700 zł netto pomniejszył już – sam z siebie – o kwotę 3.942,75 zł, stanowiącą sumę kwot 2.942,75 zł (koszt zakupu materiałów pod wylewkę) oraz 1.000 zł (kara umowna za czterodniowe opóźnienie). Stwierdzenia strony pozwanej, jakoby powód nie odliczył w/w kwot od wysokości swojego wynagrodzenia, którego domaga się w niniejszej sprawie, są zatem całkowicie bezpodstawne – podobnie jak podniesione przez pozwaną zarzuty potrącenia.

Sąd orzekając w niniejszej sprawie był przy tym związany żądaniem pozwu, a to zgodnie z treścią art. 321 § 1 k.p.c., stanowiącym, że Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Skoro zatem powód ograniczył swoje żądanie jedynie do kwoty 7.081,42 zł, taką też kwotę – wobec stwierdzenia zasadności roszczenia co do należności głównej – należało na jego rzecz zasądzić.

W ostatecznie sprecyzowanym stanowisku, powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od w/w kwoty począwszy od dnia 13 czerwca 2013 roku. Art. 481 § 1 k.c. stanowi, iż w razie opóźniania się przez dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 476 zd. 1 k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W niniejszej sprawie powód określił na wystawionej przez siebie fakturze VAT (k. 11) termin płatności na 7 dni. Niemniej jednak ust. 5 zd. 2 umowy z dnia 4 lutego 2013 roku przewidywał, 14-dniowy termin na uregulowanie należności za wykonany zakres prac, liczony od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury VAT wraz z protokołem odbioru przedmiotu zlecenia. Przyjąć zatem należało, że termin na zapłatę wynosił w niniejszej sprawie 14 dni, jak to zgodnie ustaliły strony, nie zaś 7 dni, jak to błędnie wskazał powód w treści faktury. Jako więc, iż powód wręczył fakturę pozwanemu w dniu jej wystawienia, tj. 13 czerwca 2013 roku, 14-dniowy termin na zapłatę przez pozwanego należności upłynął w dniu 27 czerwca 2013 roku. Od dnia następnego, tj. od dnia 28 czerwca 2013 roku, pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą pozwanemu wynagrodzenia, a zatem od tego właśnie dnia należą się powodowi odsetki od zasądzonej w pkt I wyroku kwoty. W pozostałym zakresie, tj. co do odsetek za okres od 13 do 27 czerwca 2013 roku powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Jako, iż powód uległ jedynie co do nieznacznej części swojego żądania, tj. co do odsetek od należności głównej za okres 14 dni, należało włożyć na pozwanego obowiązek zwrotu powodowi wszystkich poniesionych przezeń kosztów. Na koszty te złożyły się: 250 zł tytułem opłaty od pozwu (art. 28 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.